

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΔΕΥΤΕΡΟ

Εήλωμα

Η Ηλαίην έκανε στην άκρη μόλις πέρασε από την πύλη, αλλά η Νυνάβε βγήκε φουριόζα στο ξέφωτο, διώχνοντας τις καφετιές ακρίδες από το νεκρό γρασίδι και κοιτώντας από δω κι από κει για να εντοπίσει τους Προμάχους. Έναν συγκεκριμένο Πρόμαχο, εν πάση περιπτώσει. Ένα κατακόκκινο πουλί πέρασε σαν αστραπή από το ξέφωτο και χάθηκε. Τίποτε άλλο δεν κουνιόταν εκτός από τις αδελφές· ένας σκίουρος άφησε μια κραυγή κάπου ανάμεσα στα άφυλλα δέντρα κι έπειτα επικράτησε σιωπή. Φαινόταν αδύνατον στην Ηλαίην ότι αυτοί οι τρεις θα μπορούσαν να έχουν περάσει δίχως να αφήσουν πίσω τους ίχνη πλατιά, όπως εκείνα πίσω από τη Νυνάβε, όμως δεν τους έβλεπε πουθενά.

Διαισθάνθηκε την Μπιργκίτε κάπου στα αριστερά της, μάλλον νοτιοδυτικά σκέφτηκε, και μάλιστα της έδινε την αίσθηση πως ήταν αρκετά ικανοποιημένη, χωρίς να αντιμετωπίζει κάποιον άμεσο κίνδυνο. Η Κάρεαν, ως μέρος ενός προστατευτικού κύκλου που είχε συγκεντρωθεί γύρω από τη Σάριθα κι από το Κύπελλο, έγειρε λοξά το κεφάλι της λες κι αφουγκραζόταν κάτι. Προφανώς ο δικός της, ο Σίεριλ, βρισκόταν κάπου στα νοτιοανατολικά. Συνεπώς, ο Λαν ήταν στα βόρεια. Περιέργως, αυτή ήταν κι η κατεύθυνση που παρακολουθούσε η Νυνάβε, μουρμουρίζοντας διαρκώς μέσα από τα δόντια της. Ίσως το ότι ήταν παντρεμένοι της είχε προσδώσει ένα είδος ικανότητας να

τον διαισθάνεται. Το πιθανότερο ήταν πως είχε προσέξει κάποιο ίχνος που διέφυγε την προσοχή της Ηλαίην. Η Νυνάβε ήταν τόσο εξοικειωμένη με τη δασοκομία όσο ήταν και με τα βότανα.

Από το σημείο που στεκόταν αρχικά η Ηλαίην, η Αβιέντα ήταν εμφανώς ορατή μέσα από την πύλη κι έμοιαζε να κοιτάζει εξεταστικά τις κορυφές των οροφών του παλατιού σαν να περίμενε ενέδρα. Κρίνοντας από τη στάση της, θα μπορούσε να κουβαλάει επάνω της λόγχες, έτοιμη να ορμήσει στη μάχη με το φόρεμα ιππασίας. Έκανε την Ηλαίην να χαμογελάσει, κρύβοντας την απελπισία της για τα προβλήματα της πύλης, όντας τόσο γενναιότερη από την ίδια. Ταυτόχρονα, όμως, την κατέτρωγε η ανησυχία. Η Αβιέντα ήταν *πραγματικά* γενναιότερη, και καμία απ' όσες γνώριζε η Ηλαίην δεν ήταν ικανή να τη συναγωνιστεί. Μπορεί ακόμα και να αποφάσιζε πως το *τζι'έ'τόχ* απαιτούσε από την ίδια να μείνει και να πολεμήσει όταν η μόνη διέξοδος ήταν η φυγή. Το φως ολόγυρά της έλαμπε με τόση δύναμη, ώστε ήταν προφανές πως η κοπέλα αδυνατούσε να αντλήσει περισσότερο *σαϊντάρ*. Αν εμφανιζόταν εκείνη τη στιγμή κάποιος από τους Αποδιωγμένους...

Έπρεπε να έχω μείνει μαζί της. Η Ηλαίην απέδιδε αμέσως τη σκέψη. Όποια δικαιολογία κι αν της προέβαλλε, η Αβιέντα θα ήξερε την αλήθεια και, μερικές φορές, ήταν εύθικτη σαν άντρας. Τις περισσότερες. Ειδικά όταν κάτι είχε να κάνει με την τιμή της. Με έναν αναστεναγμό, η Ηλαίην άφησε τις Άθα'αν Μιέρε να συνωστιστούν γύρω της καθώς συνέχιζαν να παρελαύνουν. Ωστόσο παρέμενε αρκετά κοντά, για να ακούει τις φωνές από την άλλη πλευρά. Αρκετά κοντά, για να σταθεί πλάι στην Αβιέντα μέσα σε ένα δευτερόλεπτο, αν αυτό χρειαζόταν. Και για έναν άλλο λόγο.

Οι Ανεμοσκόποι πέρασαν με ιεραρχική σειρά, πασχίζοντας να διατηρήσουν τα πρόσωπά τους γαλήνια, αλλά ακόμα κι η Ρενάλ χαλάρωσε τους σφικτούς της ώμους από τη στιγμή που τα γυμνά της πόδια πάτησαν το ψηλό καφετί γρασίδι. Μερικές

ένιωσαν ένα ελαφρύ τρέμουλο, το οποίο κατέπνιξαν αμέσως, ή κοιτούσαν με γουρλωτά μάτια πάνω από τον ώμο τους το άνοιγμα που κρεμόταν στον αέρα. Απαξάπασες κάρφωσαν τα βλέμματά τους στην Ηλαίην καχύποπτα καθώς την προσπερνούσαν, ενώ μια δυο άνοιξαν τα στόματά τους να μιλήσουν, ίσως για να τη ρωτήσουν τι έκανε εκεί ή για να της πουν να παραιτήσει. Η ίδια, από την πλευρά της, ήταν αρκούντως ευχαριστημένη που υπάκουαν με τόση πειθαρχία στις κοφτές εντολές της Ρενάιλ. Σύντομα, θα είχαν την ευκαιρία να πουν στις Άες Σεντάι τι να κάνουν· δεν ήταν ανάγκη να ξεκινήσουν μ' εκείνη.

Η σκέψη αυτή έκανε το στομάχι της να βουλιάξει κι ο αριθμός τους να κουνήσει το κεφάλι της. Με τις γνώσεις που διέθεταν σχετικά με τον καιρό, μπορούσαν να χρησιμοποιήσουν σωστά το Κύπελλο, όμως ακόμα κι η Ρενάιλ συμφωνούσε —αν κι απρόθυμα— ότι όσο περισσότερη Δύναμη διοχετευόταν στο Κύπελλο, τόσο πιο πολλές πιθανότητες υπήρχαν να θεραπευτεί ο καιρός. Βέβαια, θα έπρεπε να διοχετευθεί με σχολαστική ακρίβεια, που μπορούσαν να επιτύχουν μόνο μία γυναίκα κατ' αποκλειστικότητα ή ένας κύκλος. Ένας κύκλος δεκατριών, απαραίτητως. Και σε αυτές τις δεκατρείς οίγουρα θα συμπεριλαμβάνονταν η Νυνάβε, η Αβιέντα κι η ίδια η Ηλαίην, πιθανόν και μερικές από το Σόι, αλλά η Ρενάιλ σκόπευε να προσπεράσει εκείνο το σημείο της συμφωνίας που έλεγε πως θα τους επέτρεπαν να διδαχθούν κάποιες από τις ικανότητες που θα τις μάθαιναν οι Άες Σεντάι. Η πύλη είχε τεθεί ως πρώτο μέλημα κι η δημιουργία του κύκλου θα ήταν το δεύτερο. Ήταν άξιο απορίας για ποιον λόγο δεν είχε φέρει όλες τις Ανεμοσκόπους στο λιμάνι. Φαντάσου να είχες να αντιμετωπίσεις τριακόσιες ή τετρακόσιες τέτοιες γυναίκες! Η Ηλαίην ευχαρίστησε σιωπηλά τη μοίρα που ήταν μόνο είκοσι.

Ωστόσο, δεν στεκόταν εκεί απλώς και μόνο για να τις μετρήσει. Καθώς οι Ανεμοσκόποι την προσπερνούσαν, ένα μόλις βήμα πιο πέρα, αφέθηκε να αισθανθεί την ισχύ της κάθε γυ-

ναίκας ως προς τη Δύναμη. Νωρίτερα, είχε αρκετό χρόνο στη διάθεσή της για να προσεγγίσει μια χούφτα από αυτές, παρά τη φασαρία μέχρι να πείσει τη Ρενάιλ να ακολουθήσει. Προφανώς, η ιεραρχική αναρρίχηση για τις Ανεμοσκόπους δεν είχε να κάνει με την ηλικία ή με την ισχύ· η Ρενάιλ δεν ήταν η ισχυρότερη, ούτε καν συμπεριλαμβανόταν στις τρεις ή τέσσερις πρώτες, ενώ κάποια γυναίκα αρκετά κατώτερη, η Σένιν, είχε μαραζωμένα μάγουλα και γκρίζα μαλλιά. Παραδόξως, από τα σημάδια στα αυτιά της φαινόταν πως κάποτε η Σένιν φορούσε περισσότερα από έξι σκουλαρίκια, και πιο βαριά από τα τωρινά.

Η Ηλαίην ταξινομούσε στο μυαλό της μορφές κι ονόματα με μια αυξανόμενη αίσθηση προσωπικής ικανοποίησης. Μπορεί οι Ανεμοσκόποι να είχαν το πάνω χέρι, κι η ίδια με τη Νυνάβε να τα έβρισκαν σκούρα –πολύ σκούρα– απέναντι στην Εγκουέν και στην Αίθουσα του Πύργου μόλις θα γίνονταν γνωστοί οι όροι της συμφωνίας, αλλά καμία από αυτές τις γυναίκες δεν θα κατείχε ιδιαίτερα υψηλή θέση ανάμεσα στις Άες Σεντάι. Σίγουρα όχι χαμηλή, μα ούτε υψηλή. Προσπάθησε να πείσει τον εαυτό της να μη νιώθει αυτάρεσκα –εξάλλου, δεν άλλαξε τίποτα απ’ όσα είχαν συμφωνήσει– αλλά ήταν πολύ δύσκολο. Σε τελική ανάλυση, αυτές ήταν οι καλύτερες που μπορούσαν να παρουσιάσουν οι Άθα’αν. Τουλάχιστον εδώ, στο Έμπου Νταρ. Αλλά, ακόμα κι ήταν Άες Σεντάι μία προς μία, από την Κούριν με το πέτρινο σκοτεινό βλέμμα μέχρι την ίδια τη Ρενάιλ, θα την άκουγαν όταν μιλούσε και θα στέκονταν προσοχή μόλις έμπαινε στο δωμάτιο. Αν ήταν Άες Σεντάι κι αν, φυσικά, συμπεριφέρονταν με τον αρμόζοντα τρόπο.

Και τότε η παρέλαση έφτασε στο τέλος της, κι η Ηλαίην ξαφνιάστηκε καθώς την προσπέρασε μια νεαρή Ανεμοσκόπος από τα μικρότερα καράβια, μια στρογγυλομάγουλη κοπέλα ονόματι Ράινυν, με απέριττα γαλάζια μετάρια και μόλις μισή ντουζίνα στολίδια να κρέμονται από την αλυσίδα της μύτης της. Οι δύο μαθητευόμενες, η Τάλααν με το σχεδόν ασχημάτι-

στο κορμί, κι η Μετάρα με τα μεγάλα μάτια, ακολουθούσαν ξοπίσω της έχοντας μια βασανισμένη έκφραση στα πρόσωπά τους. Δεν είχαν κερδίσει ακόμα τον ρινικό κρίκο, πόσω μάλλον την αλυσίδα, και μονάχα ένα λεπτό χρυσό σκουλαρίκι στο αριστερό αντί αντιστοιχούσε στα τρία του δεξιού. Η Ηλαίην ακολούθησε και τις τρεις με το βλέμμα, απλώς κοιτώντας τες. Ίσως, όμως, η ματιά της να έκρυβε κι ένα ευρύτερο ενδιαφέρον.

Οι Άθα'αν Μιέρε μαζεύτηκαν πάλι γύρω από τη Ρενάιλ, οι περισσότερες, όπως κι η ίδια, αγριοκοιτώντας πεινασμένα τις Άες Σεντάι και το Κύπελλο. Οι τρεις τελευταίες γυναίκες βρίσκονταν στην οπισθοφυλακή, ενώ οι μαθητευόμενες απέπνεαν έναν αέρα αβεβαιότητας για το αν είχαν δικαίωμα να είναι εκεί. Η Ράινυν σταύρωσε τα χέρια της μιμούμενη τη Ρενάιλ, αν και δεν διέφερε πολύ από τις άλλες δύο. Η Ανεμοσκόπος ενός ντάρτερ, του μικρότερου από τα πλωτά μέσα των Θαλασσιών, σπανίως έκανε παρέα με την Ανεμοσκόπο της φατρίας της Κυράς των Κυμάτων της, για να μην αναφέρουμε την Ανεμοσκόπο της Κυράς των Πλοίων. Η Ράινυν άνετα ανταγωνιζόταν τη Λελαίν ή τη Ρομάντα, κι η Μετάρα ήταν του ίδιου επιπέδου με την ίδια την Ηλαίην, ενώ η Τάλααν... Η Τάλααν, με την κόκκινη λινή μπλούζα της, τόσο πειθήνια και με βλέμμα που φάνταζε μονίμως χαμηλωμένο, πλησίαζε το επίπεδο της Νυνάβε. Αρκετά μάλιστα. Επιπλέον, η Ηλαίην γνώριζε πως δεν είχε φτάσει ακόμα στο ζενίθ της δύναμής της, όπως κι η Νυνάβε. Κατά πόσον τις προσέγγιζαν, άραγε, η Μετάρα κι η Τάλααν; Είχε συνηθίσει στην επίγνωση πως μονάχα η Νυνάβε κι οι Αποδιωγμένοι ήταν ισχυρότεροι από την ίδια. Κι η Εγκουέν, έστω, αλλά εκείνη είχε εξαναγκαστεί, και το δικό της δυνητικό—όπως και της Αβιέντα—ήταν εφάμιλλο της Εγκουέν. Αυτό κι αν λέγεται *αυταρέσκεια*, αναλογίστηκε θλιβερά. Η Λίνι θα έλεγε πως αυτό της άξιζε να πάθει, αφού έπαιρνε τα πράγματα τοις μετρητοίς.

Γελώντας από μέσα της, η Ηλαίην στράφηκε να δει την

Αβιέντα, αλλά ο Πλεχτός Κύκλος έμοιαζε ριζωμένος σε ένα σημείο μπροστά από την πύλη, νιώθοντας άβολα κάτω από τα ψυχρά βλέμματα της Κάρεαν και της Σάριθα. Μόνη εξαίρεση η Σουμέκο, η οποία δεν έκανε πίσω παρά τα προσηλωμένα βλέμματα των αδελφών. Η Κίρστιαν έμοιαζε έτοιμη να ξεσπάσει σε κλάματα.

Καταπνίγοντας έναν αναστεναγμό, η Ηλαίην οδήγησε τις γυναίκες του Σογιού πιο πέρα από τους υπηρέτες των στάβλων που περίμεναν να φέρουν τα άλογα. Οι γυναίκες του Πλεχτού Κύκλου προχωρούσαν σαν πρόβατα –η ίδια ήταν ο βοσκός, η Μέριλιλ με τις υπόλοιπες οι λύκοι– κι αν δεν κουβαλούσαν την Ισπάν, θα προχωρούσαν γρηγορότερα.

Η Φαμέλ, η μία από τις τέσσερις μόνο γυναίκες του Πλεχτού Κύκλου δίχως την παραμικρή γκριζάδα ή ασπράδα στα μαλλιά της, κι η Ελντάσε, μια γυναίκα με αγριωπή ματιά –όποτε δεν κοιτούσε καμιά Άες Σεντάι– κρατούσαν την Ισπάν από τα μπράτσα. Έμοιαζαν αναποφάσιστες ως προς το αν έπρεπε να την κρατούν σταθερά για να μείνει όρθια, ή να τη στηρίζουν ελαφρά, με αποτέλεσμα η Μαύρη αδελφή να κινείται τρικλίζοντας, με τα γόνατά της να λυγίζουν όποτε οι γυναίκες χαλάρωναν τη λαβή τους μέχρι να την τραβήξουν επάνω προτού σωριαστεί τελείως.

«Συγχώρεσέ με, Άες Σεντάι», μουρμούριζε η Φαμέλ στην Ισπάν, με μια αχνή Ταραμπονέζικη προφορά. «Ω, πόσο λυπάμαι, Άες Σεντάι». Η Ελντάσε μόρφαινε και μούγκριζε ελαφρά κάθε φορά που η Ισπάν σκόνταφτε, λες κι αυτή η γυναίκα δεν είχε σκοτώσει ήδη δύο δικές τους και το Φως μόνο ήξερε πόσες ακόμα. Πολλή φασαρία για μια γυναίκα που επρόκειτο να πεθάνει. Και μόνο οι δολοφονίες στον Λευκό Πύργο στις οποίες είχε συνωμοτήσει η Ισπάν ακούσαν ώστε να την καταδικάσουν στην εσχάτη των ποινών.

«Αφήστε την κάπου εκεί», τους είπε η Ηλαίην κι απομακρύνθηκε από την πύλη βαδίζοντας προς το ξέφωτο. Οι γυναίκες υπάκουσαν, χαμηλώνοντας τα κεφάλια τους σε υπόκλιση κι

αφήνοντας σχεδόν την Ισπάν να πέσει, μουρμουρίζοντας συγγνώμες στην Ηλαίην και στην κουκουλοφόρο αιχμάλωτο. Η Ρεάνε κι οι υπόλοιπες πήγαν κοντά τους τρέχοντας, ρίχνοντας ανήσυχες ματιές στις αδελφές γύρω από τη Μέριλιλ.

Σχεδόν αμέσως ξανάρχισε ο πόλεμος των άγριων βλεμμάτων, με τις Άες Σεντάι να ατενίζουν περιφρονητικά τις γυναίκες του Σογιού, τις γυναίκες του Πλεχτού Κύκλου να κοιτάζουν θυμωμένες τις Ανεμοσκόπους, και τις Άθα'αν Μιέρε να ρίχνουν σκληρές ματιές στους πάντες. Η Ηλαίην κράτησε το στόμα της ερμητικά κλειστό. Δεν είχε σκοπό να τους βάλει τις φωνές. Η Νυνάβε, πάντως, είχε ανέκαθεν καλύτερα αποτελέσματα όταν ούρλιαζε. Ωστόσο, η Κόρη-Διάδοχος ήθελε να τους ενσταλάξει λίγη λογική, να τις ταρακουνήσει μέχρι να τους τρίζει τα δόντια. Φυσικά, δεν εξαιρούνταν κι η Νυνάβε, η οποία υποτίθεται πως έπρεπε να έχει οργανώσει τα πάντα στην εντέλεια αντί να χαζεύει τα δέντρα. Τι θα γινόταν, όμως, αν ο Ραντ κινδύνευε να πεθάνει, εκτός κι αν έβρισκε άμεσα τρόπο να τον σώσει;

Ξαφνικά, τσουχτερά δάκρυα έκαναν την εμφάνισή τους στα μάτια της, έτοιμα να κυλήσουν. Ο Ραντ *θα πέθαινε* ούτως ή άλλως, κι η ίδια δεν μπορούσε να κάνει τίποτα για να το αποτρέψει. *Ξεφλούδισε το μήλο που κρατάς στο χέρι σου, κορίτσι μου, όχι αυτό που κρέμεται στο δέντρο, έμοιαζε να ψιθυρίζει στο αυτί της η απαλή φωνή της Λίνι. Τα δάκρυα είναι για αργότερα. Πριν από την ώρα τους, είναι χαμένος χρόνος.*

«Σ' ευχαριστώ, Λίνι», μουρμούρισε η Ηλαίην. Η παλιά της τροφός εξαπτόταν μερικές φορές και δεν παραδεχόταν ποτέ πως τα κοριτσάκια που είχε υπό την εποπτεία της μεγάλωναν, αλλά οι συμβουλές της ήταν πάντα καλές. Επειδή η Νυνάβε είχε αμελήσει τα καθήκοντά της, δεν σήμαινε πως έπρεπε να αμελήσει κι η Ηλαίην τα δικά της.

Οι υπηρέτες κεντούσαν τα άλογα για να τροχάσουν ξοπίσω από τις γυναίκες του πλεχτού Κύκλου, αρχίζοντας με τα υποζύγια. Κανένα από αυτά τα πρώτα ζώα δεν κουβαλούσε κάτι τόσο ασήμαντο όσο τα ρούχα. Σε περίπτωση που αναγκάζο-

νταν να εγκαταλείψουν τα άλογα στην άλλη μεριά της πύλης, θα μπορούσαν να περπατήσουν και να φορέσουν ό,τι είχαν πρόχειρο, αν χρειαζόταν να αφεθούν πίσω τα υποζύγια, αλλά δεν ήταν δυνατόν να αφήσουν το φορτίο αυτών των πρώτων αλόγων στους Αποδιωγμένους. Η Ηλαίην έκανε νόημα στη γυναίκα με τα τραχιά μάγουλα που οδηγούσε τα πρώτα αλόγα να την ακολουθήσει, μακριά από τις υπόλοιπες.

Λύνοντας και τινάζοντας πέρα το δύσκαμπτο κάλυμμα του καναβάτσου σε ένα από τα φαρδιά ψάθινα πανέρια, η γυναίκα αποκάλυψε έναν μεγάλο σωρό από κάτι που έμοιαζε με σκουπίδια πεταμένα όπως-όπως μέχρι την κορυφή, μερικά εκ των οποίων ήταν τυλιγμένα με φθαρμένο ύφασμα. Το μεγαλύτερο μέρος του σωρού ήταν μάλλον σκουπίδια. Αγκαλιάζοντας το σαϊντάρ, η Ηλαίην άρχισε τη διαλογή. Ένας σκουριασμένος θώρακας πανοπλίας πετάχτηκε στο έδαφος μαζί με ένα σπασμένο πόδι τραπεζιού, ένα ραγισμένο πιάτο, μια άσχημα χαραγμένη στάμνα από κασσίτερο, κι ένα τόπι από σάπιο, άγνωστο ύφασμα, που διαλύθηκε σχεδόν στα χέρια της.

Η αποθήκη στην οποία είχαν ανακαλύψει το Κύπελλο των Ανέμων ήταν γεμάτη αντικείμενα που έπρεπε να πεταχτούν ως άχρηστα ανακατεύονταν με διάφορα αντικείμενα της Δύναμης, εκτός από το Κύπελλο, κάποια από αυτά μέσα σε σαρακοφαγμένους κάδους ή σεντούκια, κάποια άλλα πεταμένα στην τύχη. Επί σειρά αιώνων, το Σόι έκρυβε όσα αντικείμενα ανακάλυπτε πως είχαν κάποια σχέση με τη Δύναμη, φοβούμενο να τα χρησιμοποιήσει ή να τα παραδώσει στις Άες Σεντάι. Μέχρι εκείνο το πρωί. Ήταν η πρώτη φορά που η Ηλαίην είχε την ευκαιρία να κρίνει τι άξιζε να διατηρηθεί. Ας βοηθούσε το Φως να μην είχαν κλέψει κάτι σημαντικό οι Σκοτεινόφιλοι· σίγουρα είχαν πάρει κάποια πράγματα, αλλά λιγότερο από το ένα τέταρτο όσων είχε φιλοξενήσει εκείνο το δωμάτιο, συμπεριλαμβανομένων των σκουπιδιών. Ας βοηθούσε το Φως να έβρισκε η Ηλαίην κάτι που θα μπορούσαν να χρησιμοποιήσουν. Είχαν πεθάνει άνθρωποι προκειμένου να βγάλουν αυτά τα αντικείμενα από το Ράχαντ.